

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
4ον ΤΕΥΧΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΠΑΥΛΟΣ ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ
ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΛΑΖΑΣ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΜΑΡΤΙΟΥ 1926
ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ Δρ. 5

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΚΑΛΛΟΝΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— «Η φυλή μας δεν απέθανεν, εφώναξε. Η όμορφή της ζή ακόμη εις τὸν κόσμον. Τὴν αἰσθάνομαι φρίσσουσαν εἰς τοὺς ἐργομένους χρόνους καὶ ἀνθίζουσαν ὅπως ἡ θεία καὶ αἰώνιος Ἑλλάς!...» Ὅταν ἡ Ρώμη ἀποθάνῃ, τίποτε δὲν θὰ ἀφίσχισται πρὸς τὴν, κανένα θεῖον δῶρον, δὲν θὰ διατηρήσῃ τὸ μικρὸν τῆς ἀναστάσεώς της. Καὶ ἐπεὶ ἔδωκεν τὸ περιεχόμενον.

Ἀπὸ τὰ ἀνοιχτὰ παράθυρα τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἀνακατέθηκεν μετὰ τὴν λάμψιν τῶν λαμπτήρων. Ἐνα ὄροσερὸ ἀεράκι ἤρχετο ἀπ' ἐξω.

— Βγαίνουμε νὰ πάρουμε λίγον ἀέρα; εἶπεν ὁ Βέρρος, εἰς τῶν συνδιατηγμένων.

Ἐξῶς εἰς τὴν ἀνοιχτὴν ταράσαν ὄρχιστρίδες ἐχόρευον, λυγρίζουσαν τὰ ὠρεῖα σώματά των.

Μετὰ τοὺς ἑλληνικοὺς χοροὺς, οἱ ἑτρούσκικοι. Ἦρχισαν νὰ χορεύουν καὶ οἱ ἀνδρες στεφανωμένοι μετὰ ἀνθίνους στεφάνους καὶ τυλισσόμενοι εἰς ταῖνας πολυχρόμους.

Μέσα εἰς τὰ θαύματα ἐκεῖνα τῶν χορῶν, τῶν χρωμάτων καὶ τῆς μουσικῆς, μία ὠραία μορφή ἐθαύλασε, ποὺ μελιδίωσε πάντα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Διονύσου.

Ὁ Διονύσης ἦτο ἀφοσιωμένος, σὺν μαγευμένῳ πρὸς τὰ ἐκεῖ, ὅταν ἕνα χεῖρ ἐτέθη ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους του καὶ μὴ φωνὴ τοῦ εἶπεν:

— Εἶνε καιρὸς πλέον, ξένο μου, νὰ σὲ παραινῶμεν εἰς τοὺς καλοὺς θεοὺς τοῦ ὕπνου καὶ τῆς ἀναπαύσεως.

Ἦτο ὁ Ταράω.

Ὁ Διονύσης ἔριξε μὴ τελευτήτα ματιὰ εἰς τὰ θαύματα τὰ θεαματικὰ τοῦ χοροῦ, πρὸς τὸ μαγικὸν πρόσωπον ποὺ τοῦ μελιδίωσε καὶ ἠκολούθησε τὸν γέροντα:

— Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἐτόλμησε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, ποὺ φαίνεται μεγαλοπρεπὴς ὡς αὐτοκράτειρα καὶ ὠραία ὡς θεά;

— Εἶνε σκλάβος ἐνὸς κουτσοῦ καὶ πλουσίου γέροντος, κουτσὸν σὺν τὸν Ἡρακλεῖ. Εἶνε πρώτης τάξεως πνεῦμα καὶ ψυχὴ.

— Ἀπορῶ, πῶς οἱ θεοὶ δὲν τὸν παρακινεῖ νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ! Εἶνε ἀμαρτία νὰ δουλεύῃ ἕνα τοιοῦτον ἀνθρώπινον ἀριστοῦργημα.

Ὁ Ταράω ἀντὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ ἕνα παλαιὸ ἑτρούσκικον τραγούδι:

Δόξα εἰς τὸν Θεὸν τὸν γάμου, δόξα εἰς τὴν ἀγάπην τῆς νεότητος ἀλλὰ περὶ μεγάλη δόξα καὶ τιμὴ εἰς τὴν ἀρετὴν.

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου τῆς Βετίας ἐκπρόσανε πολὺ ἐνωρὶς καὶ ἄρχισαν τὰς ἐργασίας των. Περὶ εὐτυχισμένο χωριὸν δὲν ὑπῆρχεν ἀπὸ τὴν Ρώμην ἕως τὴν Νεάπολιν. Γιατὶ τὸ χωριὸν συνεκέντηον τὴν μοναδικὴν βιομηχανίαν τῶν βάζων καὶ τὴν ὠραία καὶ γραφικὴν τοποθεσίαν του.

Τὸν Διονύσῃ τὸν ἐξύπνησε πολὺ πρῶτ' ὁ

Ταράω, καὶ τὸν ἔφερον εἰς τὸν ἐξώστην, ὅπου τὸν περιέμενε τὸ πρόγευμα: Ἀρτος, γάλα, μέλι καὶ σῆκα.

Ἡ Δέχρα, μελιδίωσα, τὰ παρέθεσε. Ἡ φύσις τριγύρω ἐξυπνοῦσε γεμάτην ὁμορφίαν, νέα, ὠραία, λαμπρομένη ἀπὸ τὸν ἥλιον.

— Οἱ θεοὶ, ξένο Συρακούσιε, ξυπνοῦν, γι' αὐτὸ ἡ φύσις εἶνε τόσο ὁμορφὴ! εἶπεν ὁ Ταράω.

— Εἶνε μαγεῖα, ἀπήντησεν ὁ Διονύσης. Εὐλογημένο εἶνε ὅσα, σὺ ποὺ μετὰ ἐξουσίας!

Ἐμπροσθέν του ἡ Δέχρα ἔτρωγε τὸ μελιωμένο ψωμὶ τῆς, γελαστὴ, ροδοκόκκινῃ, ἀνθισμένη ἀπὸ νεότητος.

Ὁ Διονύσης δὲν ἐχόρεινε νὰ τὴν βλέπῃ, νὰ τὴν θαυμάζῃ. Ἐνεθυμειτο τὸν μακρὸν καὶ κουρασμένον δρόμον ποὺ τὸν ἐπερίμενε.

Εἶδε τὸν Ταράω, τὸν καλὸν καὶ φιλόξενον ἑτρούσκον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐδέχθη μετὰ τὴν εὐγένειαν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐσκέφθη τὴν σκληρὰν ζωὴν, ἣτις τὸν ἀνέμενε καὶ εἶδε τὴν εὐτυχίαν, ποὺ σὲ ὀλίγον θὰ ἐγκατέλειπε, ἀνεστέναξεν καὶ εἶπεν:

— Στὸ μικρὸ γήινο ταξίδι τῆς ζωῆς μου, ἡ καλωσύνη σου θὰ μοῦ μείνῃ ἀλυσμόντης, ὅσοι Ταράω. Ἡ οἰκία σας, δι' ἐμέ, θὰ εἶνε πάντοτε ἱερὰ, ὅπως ἕνας ναός!...

Ἄγγειοπλάστρια.

Ἡ ἡμέρα ἐπρόχωρσε, ὁ Ταράω ἐπανήλθεν εἰς τὸ ἐργαστάσιον.

Ὁ Ταράω, ἐπέδρασε μόνος του τὴν ἐργασίαν τοῦ ἐργαστασίου τῶν ἑτρούσκικων βάζων. Διόρθωνε, συνεβούλευε, ἀντικαθίστασε παρατηρούσε πατρικῶς.

Μία στιγμὴ ἐστάθη ἐμπρὸς εἰς ἕνα σμήνος κοριτσιῶν, ποὺ σχεδίαζαν τὰ λεπτὰ καὶ καλλιτεχνικὰ σχέδια, ἐπάνω εἰς τὰ πηλῖνα ἀγγεῖα. Ὅλοι αἱ ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς ἐξωγραφίζοντο ἐκεῖ ἐπάνω, ἀπὸ τῆς ἐξωφασίας τῶν Θεῶν, ἕως τοὺς πολέμους τῶν ἀνθρώπων.

Ὅλοι αἱ τεχνουργίαι ἀπὸ τῆς ἐλληνικῆς μέχρι τῆς τῶν Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων: «Ἐνα ὠραῖο ἀγγεῖον, τοῦ ἔλεγε, εἶνε μία σωστὴ ζωηρὴν δημιουργία. Ὁμιλεῖ, νομίζει, ἐκεῖ ποὺ στέκεται!...

Τὰ κορίτσια ἤκουον χαμογελῶντα:

— Τὸ γέλοιον, τοὺς εἶπεν ὁ Ταράω, εἶνε ὁ ἀγαπῶν ἀδελφὸς τῆς ἀναπαύσεως. Ἀναπαύει τὴν καρδίαν καὶ δυναμώνει τὸ πνεῦμα. Δὲν σοὺ ἀπαγορεύω νὰ γελάς ἐσὺ Φαουστίνα διότι τὸ σχέδιόν σου εἶναι λεπτὸ καὶ καθαρό! ἀλλὰ σὺ Δευκὴ, γιατί γελάς, ὅταν τὸ ζωγράφισμά σου, εἶνε τόσο βαρὺ καὶ κουραστικόν, ὥσταν τὸ πνεῦμα σου;

Ὁ Ταράω ἐπρόχωρσε κατόπιν εἰς μίαν ὁμάδα ἀνδρῶν, ἐργαζομένων. Κάτω εἰς τὸ βάθος διέκρινε τὸν Διονύσῃ καὶ τὴν Δέχρα. Ὁ Διονύσης ἐσχεδίαζεν εἰς ἕνα ἀμφορέα καὶ ἡ Δέχρα τὸν ὀδηγοῦσε. Ὁ Ταράω, μὲν τὸ εἶδε, ἐσκυψε, ἐξήγαγε τὸ σχέδιον καλὰ καὶ εἶπεν:

— Ποία ἡ ἀνάγκη, ξένο μου, νὰ πᾶς εἰς τὴν Ρώμην, διὰ νὰ εὐρὴς ἐργασίαν; Σὺ ἔχεις μέσα σου τὸ θεῖον δώρημα, ποὺ δύναται νὰ σοὺ δώσῃ ἐδῶ τὴν χαρὰν ποὺ ζητεῖς καὶ τὴν ἀφθονίαν, σχεδιάζων εἰς τὰ ἀγγεῖα, τοιοῦτου εἴδους ὠραία σχέδια!...

Ὁ Διονύσης κοκκίνησε ἀπὸ χαρὰ, ἐγύρισε καὶ κύτταξε τὴν ὠραία κόρη, ὁ Ταράω εἶδεν αὐτὸ τὸ βλέμμα καὶ προσέθεσε:

— Δέχρα, ἀφῆκες τὸ σπῆτι μοναχόν; Κ' ἐνὶ ἐκείνῃ ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴν θύρα, ὁ ἀρχιεπισκοπικός ἐμελιδίωσε κάποιον μικρὸν χαμόγελο καὶ εἶπεν εἰς τὸν ξένον του:

— Ἐμαθα Διονύση, νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς καὶ νὰ λέγω πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, ἔστω καὶ ἂν δυσχερῶ. Ἡ Δέχρα εἶνε ἀπεριωμένη εἰς τὴν Ἀρτέμιδα τῶν ἑτρούσκων μέχρι τοῦ δεκάτου ὀγδόου ἔτους τῆς ἡλικίας της. Αὐτὴ ἦτο ἡ θέλησις τῆς μητρός της... Πᾶσα παραβίασις θὰ ἐπιφέρει τὸν θάνατον καὶ αὐτῆς καὶ τοῦ παραβάτου καὶ τοῦ σπιτιοῦ μου τὴν καταστροφὴν. Σὲ ἐδέχθηκα ξένον, ὡς φίλον, μὴ προδώσῃς σὲ παρακαλῶ τὴν φιλοξενίαν μου, καταπατῶν τῆς οἰκονομίας μου τὰ ἱερὰ... Σοὺ ἐνεπιστεύθη τὸ μυστικόν. Τώρα σὲ ἐμπιστεύομαι καὶ ἐσέ, Ἡ καλὴ πίστις φυλάττει περὶ ἀσφαλῶς ἀπὸ τὰ φροῦρα καὶ τοὺς φύλακας!...

Ὁ Διονύσης κατασυγκινημένος, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπαντήσῃ. Ἐδυομέτρησε μέσα βαθεῖα εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ εἶδεν ὅτι δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ προδώσῃ τὸν Ταράω. Ἀπήντησε μετὰ εἰλικρίνεια ἐνὸς τιμίου ἀνθρώπου:

— Δὲν θὰ προδώσω ποτὲ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ φιλοξενούντός με!...

Παραχωρήθη δωματίον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ταράω, διὰ τὸν Διονύσῃ.

Ἡ Δέχρα, μόνῃ της, ἐπέβλεπεν εἰς τὴν περιποίησίν του καὶ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀργίας, τὸν ἔπερνε καὶ πῆγαιναν μαζί πέρα ἀπὸ τὸν ἐλαιώνα, εἰς τῆς ὁροσερῆς κοιλάδας, ὅπου σύννεφα λευκὰ, εὐώδη, ἐφύοντο οἱ νάρκισσοι κοντὰ εἰς τὸ ποτάμι, ἐμάζευαν λουλούδια, λευκοὺς ναρκισσοὺς, φρέσκας μέντες, ἡδυόσμους τρυφεροὺς καὶ τριανταφυλλένες ἀνεμώνες:

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Δέχρα τοῦ παρόντος ἀρτου, γάλα καὶ μέλι.

— Ὅσοι πήγανε στὴν Πόλιν οἱ γνωρίζουνε τὸ Γενί-Τζαμί, ποὺ εἶναι ἀπὸ τὸ Βυζάντιο μεριά, μὲν βγῆς ἀπ' τὴ γέφυρα, ἀριστερά. Αὐτὸ τὸ Τζαμί τὸ ἔχτισε ὁ Σουλτάν Μαχμούτ, αὐτὸς ποὺ στῆς μέρες τοῦ ἔγινε ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις τοῦ 1821. Ἀπὸ ἀποπερατώθηκε τὸ Τζαμί, πῆγε μὴ μέρη ὁ Βεζύρης τοῦ καὶ τοῦ λέει:

— Μεγαλειότητε, τὸ Γενί-Τζαμί εἶναι τελειωμένο μετὰ τὴν χάριν τοῦ Προφήτη καὶ τὴν δύναμιν τῆς δικῆς σας. Τώρα δὲν μένει παρὰ νὰ τὸ προκινήσετε.

— Τὸ προκίβω, εἶπε ὁ Σουλτάνος, μετὰ τὰ εἰσδημήματα τοῦ τελωνείου τῆς Ἀδριανούπολης.

Ὁ Βεζύρης ἀπόρησε, γιατί τὸ τελωνεῖο αὐτὸ ἀπὸδοτεῖ ἑκατομύρια γρόσια, καὶ ἕνα Τζαμί, μὲ ὅση πολυτέλεια καὶ ἂν συντηρεῖται, δὲ χρειάζεται οὐτε τὸ ἕνα δέκατο ἀπ' αὐτὰ τὰ χρήματα.

Νόμισε ὅτι ὁ Σουλτάνος δὲν ἤθελε ἀκόμη νὰποφασίσῃ γιὰ τὸ προκίβισμα τοῦ Τζαμι, καὶ ὅτι τὸν εἰρωνεύθηκε μετὰ τὸν τρόπο ἐκεῖνο. Ἀλλὰς λοιπὸν καὶ αὐτὸς θέμα ὁμιλίας κέσσι λόγος δὲν ἔγινε πιά γιὰ τὸ προκίβισμα τοῦ Τζαμι.

Ἵστερα ἀπὸ καιρὸ, ἐπειδὴ ἔβλεπε πῶς ὁ Σουλτάνος ἔμενε ἀέριμος, ἐνῶ τὸ Τζαμί ἔτοιμο ἀπὸ καιρὸ δὲν ἄρχισε ἀκόμη νὰ καλεῖ τοὺς πιστοὺς στὴν προσευχὴ καὶ ὁ κόσμος ἀπορούσε γιὰ τὴν ἀργητά, ἀποφάσισε νὰ τὸν ξαναρωτήσῃ.

Μὴ μέρη λοιπὸν ποὺ ὁ Μαχμούτ εἶτανε στὰ κέφαλα του, ὁ Βεζύρης τοῦκανε λόγο καὶ πάλι γιὰ τὸ προκίβισμα τοῦ Γενί-Τζαμι:

— Μὰ εἴπαμε, νομίζω, λέει ὁ Σουλτάνος, πῶς τὸ προκίβω μετὰ τὸ τελωνεῖο τῆς Ἀδριανούπολης.

— Πολυχορμένε μου βασιλέα, ἀστεῖες εἴσε βέβαια! τὸλμησε νὰντιπαρρηγήσῃ ὁ Βεζύρης.

— Γιατί; Καθόλου δὲν ἀστεῖομαι. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ Βεζύρης συκώθηκε νὰ φύγει τοῦ λέγει ὁ Σουλτάνος.

— Βεζύρ ἐφάντη, σὺκως λίγο τὴν ἄκρη τοῦ «σιλτέ», ποὺ καθόσουν καὶ πάρει ὅ,τι ἔχει ἀπὸ κάτω.

Ὁ Βεζύρης ἔκανε ὅτι τοῦ εἶπε ὁ Σουλτάνος καὶ εἰρήσκει μὴ σακκούλα γεμάτη «μαχμουτιέδες», δηλαδὴ χρυσὰ φλωριά τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης:

— Μέρησέ τα, εἶπε ὁ Σουλτάνος. Ὁ Βεζύρης τὰ μέτρησε:

— Πόσα εἶναι; — Ἐκατὸ εἶναι μεγαλειότητε. — Ξαναμέτρα τα. — Ὁ Βεζύρης τὰ ξαναμέτρησε καὶ εἶπε: — Σωστά ἑκατὸ, ἐφάντη μου. — Εἶσαι βέβαιος; — Βεβαίως ἐφάντη μου. — Ὁρατα. Ἀκουσε τώρα. Αὐριο τὴν ὥρα ποὺ θὰ μπαίνεις στὴν Ὑψηλὴ Πύλιν γιὰ νὰ πᾶς στὸ γραφεῖο σου, μπρὸς στὴν Μεγάλῃ Πόρτῃ θὰ στέκεται ἕνας φτωχὸς Ντερβίς, ὅς σου τὴ σακκούλα αὐτὴ μετὰ τὸ περιεχόμενό της.

Ὁ Βεζύρης ἔκανε τὸ σχετικὸν τεμενά. Ὅταν τὸ βράδι ὁ Βεζύρης κάθισε στὸ κίονο τοῦ νὰ κάνει τὸ βραδινὸν κέφι του, ὅστερα ἀπὸ καναδυ ρακί, ποὺ τράβηξε, θυμήθηκε τὴ σακκούλα μετὰ τὰ ἑκατὸ φλωριά καὶ τὴ διαταγὴ τοῦ Σουλτάνου:

— Παράξενος ἄνθρωπος, βαλαχί, εἶναι αὐτὸς ὁ Πατισάχ! Ἐνας φτωχὸς δερβίς τί νὰ τὰ κάνει τὰ ἑκατὸ φλωριά; Πενήντα μονάχα θὰ τοῦ εἶναι ἀρκετὰ καὶ μετὰ τὸ περιπλέον.

Ἐτσι τραβᾷ καὶ παίρνει τὰ μισὰ φλωριά ἀπὸ τὴν σακκούλα καὶ τὰ δάζει στὴν τσέπη του. Ἀπὸ τράβηξε καναδυ ποτηράκι ἀκόμη, σκέφτηκε πῶς πενήντα φλωριά, δέβαια θὰ εἶτανε πολὺ μεγάλη περιουσία γιὰ ἕνα φτωχὸ ντερβίς καὶ θὰ τὸν ἔβαζαν σὲ φροντίδες, συμπέρανε λοιπὸν πῶς θὰ τοῦ εἶτανε ἀρκετὰ μετὰ τὸ παραπάνω εἰκοσιπέντε φλωριά μονάχα. Πῆρε λοιπὸν πάλι, τὸ μισὸν περιεχόμενον ἀπὸ τὴν σακκούλα μετὰ τὰ πενήντα φλωριά καὶ τὸ δάλε στὴν τσέπη του.

Τὸ πρῶν σηκώθηκε, ἔβαλε τὸ καφτάνι του, πῆρε τὴν σακκούλα στὴν τσέπη του μετὰ τὰ ὑπόλοιπα τοῦ... ὑπολοίπου, εἰκοσιπέντε φλωριά, καὶ μῆκε στὰμάξῃ νὰ πᾶει στὸ γραφεῖο του. Ἀλλὰ στὸ δρόμο τοῦ φανήκανε καὶ τὰ εἰκοσιπέντε φλωριά πολὺ ποσὸ γιὰ ἕνα φτωχὸ ντερβίς, κέσσι ἄψιστε μονάχα δέκα φλωριά μετὰ τὴν σακκούλα.

Μόλις ἔφτασε στὴν Ὑψηλὴ Πύλιν εἶδε τὸν μπρὸς στὴν μεγάλη Πόρτα νὰ στέκεται ἕνας φτωχὸς κακοντμένος ντερβίς. Ἐβγαλε λοιπὸν τὴν σακκούλα κουδουνιστὰ καὶ μετὰ ἐπιδείχῃ, καὶ τοῦ τὴν ἔδωκε.

Ὁ ντερβίς πῆρε τὴν σακκούλα, ἔσκυψε καὶ προσκύνῃς ἐδαφιαίως κῆστερα ἔγινε ἀφαντος.

Σὲ λίγες μέρες ὁ Βεζύρης πῆγε νὰ ἐπισκεφτεῖ τὸ Σουλτάνον.

Ἀνάμεσα στ' ἄλλα ὁ Σουλτάνος τόνε ρώτησε καὶ ἂν ἐπέλεσε τὴ διαταγὴν τοῦ γιὰ τὸ προκίβισμα τοῦ Γενί-Τζαμι:

— Οχι, Μεγαλειότητε, ἐγὼ ἐξακολουθῶ νὰ νομίζω ὅτι ἀστεῖες εἶναι.

— Ὅστε τὸ ποδὸν ποὺ ἀποδίδει τὸ τελωνεῖο τῆς Ἀδριανούπολης σοὺ φαίνεται ὑπερβολικὸ γιὰ τὸ προκίβισμα τοῦ γεδῆμτου Τζαμι;

— Ἐτσι τὸ νομίζω, Μεγαλειότητε.

— Πόσα εἶναι; — Ἐκατὸ εἶναι μεγαλειότητε. — Ξαναμέτρα τα. — Ὁ Βεζύρης τὰ ξαναμέτρησε καὶ εἶπε: — Σωστά ἑκατὸ, ἐφάντη μου. — Εἶσαι βέβαιος; — Βεβαίως ἐφάντη μου. — Ὁρατα. Ἀκουσε τώρα. Αὐριο τὴν ὥρα ποὺ θὰ μπαίνεις στὴν Ὑψηλὴ Πύλιν γιὰ νὰ πᾶς στὸ γραφεῖο σου, μπρὸς στὴν Μεγάλῃ Πόρτῃ θὰ στέκεται ἕνας φτωχὸς Ντερβίς, ὅς σου τὴ σακκούλα αὐτὴ μετὰ τὸ περιεχόμενό της.

Ὁ Βεζύρης ἔκανε τὸ σχετικὸν τεμενά. Ὅταν τὸ βράδι ὁ Βεζύρης κάθισε στὸ κίονο τοῦ νὰ κάνει τὸ βραδινὸν κέφι του, ὅστερα ἀπὸ καναδυ ρακί, ποὺ τράβηξε, θυμήθηκε τὴ σακκούλα μετὰ τὰ ἑκατὸ φλωριά καὶ τὴ διαταγὴ τοῦ Σουλτάνου:

— Παράξενος ἄνθρωπος, βαλαχί, εἶναι αὐτὸς ὁ Πατισάχ! Ἐνας φτωχὸς δερβίς τί νὰ τὰ κάνει τὰ ἑκατὸ φλωριά; Πενήντα μονάχα θὰ τοῦ εἶναι ἀρκετὰ καὶ μετὰ τὸ περιπλέον.

Ἐτσι τραβᾷ καὶ παίρνει τὰ μισὰ φλωριά ἀπὸ τὴν σακκούλα καὶ τὰ δάζει στὴν τσέπη του. Ἀπὸ τράβηξε καναδυ ποτηράκι ἀκόμη, σκέφτηκε πῶς πενήντα φλωριά, δέβαια θὰ εἶτανε πολὺ μεγάλη περιουσία γιὰ ἕνα φτωχὸ ντερβίς καὶ θὰ τὸν ἔβαζαν σὲ φροντίδες, συμπέρανε λοιπὸν πῶς θὰ τοῦ εἶτανε ἀρκετὰ μετὰ τὸ παραπάνω εἰκοσιπέντε φλωριά μονάχα. Πῆρε λοιπὸν πάλι, τὸ μισὸν περιεχόμενον ἀπὸ τὴν σακκούλα μετὰ τὰ πενήντα φλωριά καὶ τὸ δάλε στὴν τσέπη του.

Τὸ πρῶν σηκώθηκε, ἔβαλε τὸ καφτάνι του, πῆρε τὴν σακκούλα στὴν τσέπη του μετὰ τὰ ὑπόλοιπα τοῦ... ὑπολοίπου, εἰκοσιπέντε φλωριά, καὶ μῆκε στὰμάξῃ νὰ πᾶει στὸ γραφεῖο του. Ἀλλὰ στὸ δρόμο τοῦ φανήκανε καὶ τὰ εἰκοσιπέντε φλωριά πολὺ ποσὸ γιὰ ἕνα φτωχὸ ντερβίς, κέσσι ἄψιστε μονάχα δέκα φλωριά μετὰ τὴν σακκούλα.

Μόλις ἔφτασε στὴν Ὑψηλὴ Πύλιν εἶδε τὸν μπρὸς στὴν μεγάλη Πόρτα νὰ στέκεται ἕνας φτωχὸς κακοντμένος ντερβίς. Ἐβγαλε λοιπὸν τὴν σακκούλα κουδουνιστὰ καὶ μετὰ ἐπιδείχῃ, καὶ τοῦ τὴν ἔδωκε.

Ὁ ντερβίς πῆρε τὴν σακκούλα, ἔσκυψε καὶ προσκύνῃς ἐδαφιαίως κῆστερα ἔγινε ἀφαντος.

Σὲ λίγες μέρες ὁ Βεζύρης πῆγε νὰ ἐπισκεφτεῖ τὸ Σουλτάνον.

Ἀνάμεσα στ' ἄλλα ὁ Σουλτάνος τόνε ρώτησε καὶ ἂν ἐπέλεσε τὴ διαταγὴν τοῦ γιὰ τὸ προκίβισμα τοῦ Γενί-Τζαμι:

— Οχι, Μεγαλειότητε, ἐγὼ ἐξακολουθῶ νὰ νομίζω ὅτι ἀστεῖες εἶναι.

— Ὅστε τὸ ποδὸν ποὺ ἀποδίδει τὸ τελωνεῖο τῆς Ἀδριανούπολης σοὺ φαίνεται ὑπερβολικὸ γιὰ τὸ προκίβισμα τοῦ γεδῆμτου Τζαμι;

— Ἐτσι τὸ νομίζω, Μεγαλειότητε.

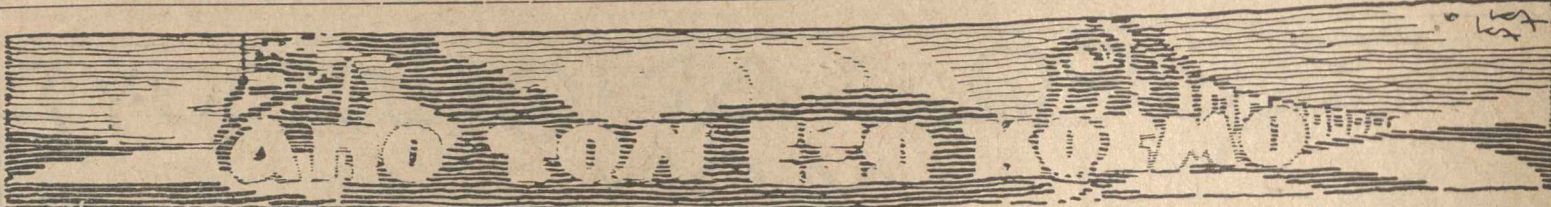
— Πόσα εἶναι; — Ἐκατὸ εἶναι μεγαλειότητε. — Ξαναμέτρα τα. — Ὁ Βεζύρης τὰ ξαναμέτρησε καὶ εἶπε: — Σωστά ἑκατὸ, ἐφάντη μου. — Εἶσαι βέβαιος; — Βεβαίως ἐφάντη μου. — Ὁρατα. Ἀκουσε τώρα. Αὐριο τὴν ὥρα ποὺ θὰ μπαίνεις στὴν Ὑψηλὴ Πύλιν γιὰ νὰ πᾶς στὸ γραφεῖο σου, μπρὸς στὴν Μεγάλῃ Πόρτῃ θὰ στέκεται ἕνας φτωχὸς κακοντμένος ντερβίς. Ἐβγαλε λοιπὸν τὴν σακκούλα κουδουνιστὰ καὶ μετὰ ἐπιδείχῃ, καὶ τοῦ τὴν ἔδωκε.

Ὁ ντερβίς πῆρε τὴν σακκούλα, ἔσκυψε καὶ προσκύνῃς ἐδαφιαίως κῆστερα ἔγινε ἀφαντος.

Σὲ λίγες μέρες ὁ Βεζύρης πῆγε νὰ ἐπισκεφτεῖ τὸ Σουλτάνον.

Ἀνάμεσα στ' ἄλλα ὁ Σουλτάνος τόνε ρώτησε καὶ ἂν ἐπέλεσε τὴ διαταγὴν τοῦ γιὰ τὸ προκίβισμα τοῦ Γενί-Τζαμι:

— Οχι, Μεγαλειότητε, ἐγὼ ἐξακολουθῶ

ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

«Η πενία τέχνες καταργείται, λέει το αρχαίο ρητό. Ποτέ δε ή αλήθεια του δεν καταδείχθη καλύτερα όσο στην εποχή μας. Η άκριβεια της ζωής και η δυσκολία του χρηματισμού σήμερα εδημοσύνησαν σ' Αθήνας, όπως άλλως τε και παντού άλλου, ένα σωρό κινούργια επαγγέλματα, είνε, το ένα πιο πρωτότυπο και πιο περίεργο από το άλλο.

Ένα από τα τυπικότερα εξ αυτών, φαντάζομαι, το του «επεξηγητού» του ἀνάλλυτου που ή Δημαρχία μας έστειλε στην πλατεία του Συντάγματος. Το άγαλμα αυτό, που παριστάει ένα ελόγιμο κύριο αγωνιζόμενον ν' αποσύνη μια τεράστια πέτρα που ένας κένταυρος ζήτη ν' τον πετάξη στο κεφάλι, έχει την ιδιότητα ν' προκαλή την περιέργεια του κοσμάκη ή όποιος σουλατσάρε εκεί τις Κυριακές. Στρατιώτες της Δημοκρατικής φρουράς, πρόσφυγες, έπαρχιώτες, παρμάνες και αγαθοί άστροί μαζεύονται γύρω από το έθιμο του άγάλματος και κυττάζουν μ' άνοιχτό στόμα, ως ν' παρακολουθούν τις περιπέτειες μιας ζωντανής πάλης.

Εξέστην ένας, ή όποιος, ιδών την περιέργεια αυτή, έκσφηνε ν' την ξεμεταλλεύη πρὸς ίδιον του θώρακα. Έγινε τοιςοτέρως και έγγιξε σ' ουναθροισμένους τί παριστάει το άγαλμα. Έπειδή όμως μία άπλη και σύντομη εξήγηση δέν θά του προσπόριζε τίποτα, έκάθισε και έπιασε περίε το μύθου που άναπαριστῶ το άγαλμα ένα ελόγιμος περιπετειώδης μυθιστόρημα το όποιον σεβρίει τις Κυριακές σε δεκάδες άκρατών με πολύ έμφως: στην φωή του και περισσότερη περιεργονή πρὸς τή μυθολογία. Διηγείται με άπειρες λεπτομέρειες πλήθος περιεργα και τρομερά πράγματα, μέχρι το σημείου που ν' αποκληθή το ένδιαφέρον των άκρατών του. Όταν αυτό συμβῆ, κάνει ό,τι και τ' α προγράμματα του κινηματογράφου τ' όποια διακόπτουν την υπόθεσι του έργου που άφηγόντανιστό καλύτερο σημείο με την φράσι: «ή συνέχισε επί της θόνης». Αυτό, γιά τή συνέχισι, τοίς παραπέμπει σε μία φυλλάδα την έποιν έχει τυπωμένην ή την όποιαν πωλεί άντι πάντες δραχμίων.

— Όλα αυτά και πολλά άλλα θά τ' ιδῆτε γραμμένα σ' αυτό το βιβλίο, διακηρύττει.

Ο κοσμάκη, αγοράζει με προθυμία τή φυλλάδα, περιεργος νά μάθῃ τί τέλος λαμβάνει ή τρομερή πάλη την όποια βλέπει στο άγαλμα. Κι' ό άνθρωπος μας έχει άπ' αυτό το εισοδηματάκι του.

Κατά τον ίδιο περίπου τρόπο διάφοροι άνθρωποι έχουν το εισοδηματάκι τους. Η κρίσις την όποιαν διερχόμεθα είνε γιά τ' α πραγματικά επαγγέλματα, γιά εκείνα που στηρίζονται στον νόμο της προσφοράς και της ζήτησης. Γιάχρουν γιαντροί οι όποιοι λιμοκτονούν, νέοι με διπλώματα ξένων εμπορικῶν σχολών που δέν εὐρίσκουν εργασία, έμποροι οι όποιοι εὐρίσκονται εις τ' α πρόθυρα χρεωκοπίας. Όσοι όμως κατ'αφεύγουσ' επαγγέλματα στηρίζόμενα στην ανθρώπινη ευπιστία ή περιέργεια είνε πάντοτε βέβαια ότι θά έχουν το εισοδηματάκι τους. Μερικοί μάλιστα και πλουτίζουν.

Θ' άναφέρω ένα τέτοιο παράδειγμα: Είνε μερικός καιρός που κυκλοφορῶν σ' Αθήνας κάτι κουπόνια τ' όποια έρχονται από την Όλλανδία και τ' α όποια συνοδεύονται από μίαν έντυπον επεξηγήσιν του σκοπού των. Τ' α κουπόνια αυτά στοιχίζουν έκαστον είκοσι πέντε δραχμές το ένα, στέλλονται δέ εις όποιονδήποτε ζήτηση κατά τέσσερα. Ο λαμβάνων τ' α τέσσερα αυτά κουπόνια δέν έχει νά κάμῃ τίποτα άλλο παρὰ νά τ' α διαθέσῃ εις τέσσερας φίλους του και, κρατώντας τ' α χρήματα τ' α όποια έδωσε γιά τήν αγοράν τους, νά στείλῃ εις τήν Όλλανδία τις διευθύνσεις των τεσσάρων αυτών φίλων του. Οι τέσσερες αυτοί φίλοι του θά λάβουν τέσσερα άλλα κουπόνια ή καθεΐς, άλλου χρώματος από τ' α πρώτα, τ' α όποια στοιχίζουν το ίδιο όπως και εκείνα και τ' α όποια πρέπει νά διαθέσουν εις δεκάεξη άλλους φίλους των γιά νά πάρουν πίσω τ' α χρήματά τους. Οι δεκάεξη αυτοί θά λάβουν πάλι από τέσσερα κουπόνια ή καθεΐς, άλλου πάλι χρώματος, τ' α όποια πρέπει νά διαθέσουν εις 4x16=64 άλλους φίλους των εις τους όποιους πάλι θά σταλούν από τέσσερα κουπόνια ενός τεταρτίου χρώματος...και ούτω καθ' εξής μέχρις ότου κυκλοφορήσουν κουπόνια επτά εν όλω χρωματων. Όταν αυτό γίνῃ, δηλαδή όταν έχουν αγοράσῃ 64 Όλλανδίας και τ' α τ' α κουπόνια 18.824 κουπόνια, συνολικής αξίας 1.688.000 δραχμῶν, ή πρώτος άγοραστής τον όποιον ανεφέραμεν θά λάβῃ 64 Όλλανδίας ένα κέρδος 60.000 δραχμῶν. Το αυτό και έκαστος οι όποιοι θά έχουν κυκλοφορήσει τ' α άλλα χρώματα εἰς όσον θά συμπληρωθῇ ή κυκλος των ή χρωμάτων. Επειδή έσως όλης αυτής της εφευρέσεως είνε: «κάνει δέν χάνει τίποτα

και όλοι κερδίζουν 60.000 δραχμές», καθέννας προθυμοποιείται νά λάβῃ μέρος στο παιχνίδι αυτό το όποιον ή εφευρέτης του τ' ονόμασεν ευστόχως «Χρυσήν Βροχήν» και το όποιον πραγματικῶς είνε χρυσή βροχή... γιά τον ίδιον. Διότι τί συμβαίνει; Έάν ή πούθωμεν ότι πενίνα Αθηναίοι αγοράζουν άνα τέσσερα κουπόνια ή καθεΐς, λευκού χρώματος, πέσει, γιά νά μπορέσουν νά λάβουν τις εξήντα αυτές χιλιάδες δραχμές που υπόσχεται ή εφευρέτης της Χρυσῆς Βροχής νά έχουν τετή εις κυκλοφορίαν πενήντα φορές 18.824 κουπόνια ήτοι έν συνόλω 691.200 κουπόνια, δηλαδή όσοι δέν είνε όλοι οι κάτοικοι των Αθηνῶν, αξίας 66.400.000 δραχμῶν... , δὲν δηλαδή δέν έχει ούτε το καμειον του Κράτους. Πράγμα δηλαδή άδύνατο. Ώστε; Ώστε όστι τ' αγοράζουν διατρέφουν άπολύστατα τον κίνδυνον, λίγο νά διαδοθῇ αυτό το παιχνίδι, να μή εὐρίσκουν άνθρωπον γιά νά διαθέσουν, τ' α κουπόνια τους και νά τ' α έπιστρέψουν εις τὸν έλλαχθόν εφευρέτην ή όποιος τ' α δέχεται... εις το ήμισυ της αξίας των.

Τό περιεργότερο άπ' όλα εις αυτήν την υπόθεσι είνε ότι τ' α πρώτα τέτοια κουπόνια τ' α έθεσαν εἰς εις κυκλοφορίαν οι υπάλληλοι μιᾶς Τραπεζῆς, άνθρωποι δηλαδή οι όποιοι έπρεπε νά ξαβούν, καλύτερα πιντός άλλου, νά κάνουν τους πολλαπλασιασμούς που έκαναν εἰς και που δείχνουν την καταγεγραμιά που υπάρχει στη «Χρυσή Βροχή». Όπωσδήποτε αυτοί έχουν την δικαιολογίαν ότι ήσαν οι πρώτοι που το εισήγαγαν και, έπεμένως, έχουν κάποια πιθανότητα νά κερδίσουν και, πάντως, τή βεβαιότητα νά μή χάσουν τίποτα...

Κώστας Ουράνης

ΕΝΑ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ

Εις την Ν. Υόρκην κατεδικάσθη εις θάνατον ένας ληστής Ρός, ή όποιος φονεύσας κατά τον Απρίλιον του 1924 δύο νικητικούς φρουρούς της Τραπεζῆς της Νέας Υόρκης, την ελπίσενος. Συνελήφθη μόνον αυτός και ήρνήθη νά κατονομάσῃ τοίς συνεόχους του.

Όταν έφθασεν ή ήμερα της εκτέλεσεως έπαγε το «τελευταίο του φαγητό», έρόθεσε τον μαυρον γιτών των μελλοθανάτων, και έκπαισε το ποῦρο της Αβάνας, με το θείο άρωμα, που δίδεται σ' όλους τους καταδικῶνς υπό το Κράτους.

Την στιγμήν όπως ποῦρε τὸ έκάθον επί της θανατηφόρου ηλεκτρικής καρέκας, του άνηγγέλλη ότι ή θανατική εκτέλεσις αναβάλλεται.

Μετά δύο ήμέρας τοῦ έπαν πάλιν νά ετοιμασῇ, ή φόρεσε πάλιν το μαυρο ένδυμα του θανάτου, έπαγε γιά δεύτερη φορά το τελευταίο του φαγητό, και έκάπαισε το ποῦριμόν, πάλιν, ποῦρο.

Εις την κυκλιόσῃ θύραν του κελίου Ισταντο οι γονεῖς του και ή μηστή του, κλαίντες, αὐτόν και άποχαιρετῶντες τον «θά παντός».

Πάλιν τον έφεραν εις την ηλεκτρικὴν καρέκλα, όποτε καταφθάνει πάλιν έσπευμένως ή διευθύντης των φυλακῶν και αναγγέλλει εις τον Ρός ότι ή εκτέλεσις εκ νέου ανεστάλη.

Αμα το ήκουσεν αυτό ή Ρός, έπεσε λιπόθυμος. Αι αγωνίαι αὐταί της ζωῆς που τοῦ εξαργίεζο και τοῦ θά άτου που τον ήγγιζε, τον εξενεύρισαν και τον έφεραν σε τέτοιο σημείο ψυχικής άνωμαλίας, ώστε, ό γενναῖος πρὶν κακοθῶς γιά τώρα ένα ήθικόν πτώμα άνθρωπινον.

Τέλος του άνηγγέλλη ότι θά αποθάνῃ εις το τέλος της εβδομάδος ασφαλῶς.

Εκμηδονιμένος πλέον ζήτη νά μαρτυρήσῃ. Τόσον τον ειχε τσακίσει το μαρτύριον, ώστε ή υποτασσόμενος μετεφύγη πρὸς τὸν άνακτοῦ, και έκεί άπεκάλυψε τοίς συντρόφους του, άφου και πάλιν πρὸς στιγμήν έδίστασεν...

Επεί 64 όλοκλήρους ώρας άνεκοίνετο. Τό εξαντλητικόν αὐτό μαρτύριον, τον έκαμε νά μή δύνηται νά στέλῃ εις τ' α πόδια του. Απ' φορέσιν τον έφεραν πάλιν εις τας φυλάκας.

Έκει τον ειδοποίησαν ότι εἰν αί άποκαλύψεις που έκαμε δέν ήσαν άρεσται, και ὡν δέν συληφθῶν οι δύο συνεόχοι του, ή έναντιον τον άποφάσις θά εκτελεσθῇ μετά ένα μήνα.

Αὐτά όλα είνε γιά μέθοδοι της αμερικανικής Ακαδημίας γιά νά εξαγαμίσῃ τους κατηγορουμένους εις άποκαλύψεις.

Και έπειτα λέμε ότι εἰμεθα πολιτισμένοι...

Η Δανις θεοποιήσις Μιρέτα Ζάχλ, ή όποια ζουρλαίνει τον κόσμο εις την Γερμανία, με τον χορόν της άρχαίας. Ο έστι μεθερμηνέμενος, ή κόμος διαοικτικῶς δέν στέκεται καλά.

Μία συμπαθητική Αγγλίς που παίζει τώρα με μεγάλη επιτυχία εις το μεγαλύτερον Λονδρεϊκό καμπαρό, ή μίς Προσφύτης Ουάϊς. Ητο πρώτον πολήγρια δαντελλῶν εις χορόν κατάστημα όπου την άρεκάλυπεν ένας δαιμόνιος λιμπρετίστας.

Η ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΙΑ

Η κυρία Μίνα ήταν μία πρώτης τάξεως γυναίκα, αλλά είχε τή φοιτητριά μαγία—άν θά μπορούσε νά την πη κανείς σήμερα φοιτητριά—νά θέλῃ νά παντρεύῃ όλους τους άνάνους:

— Έκαμα ευτυχισμένους τουλάχιστον είκοσι συζύγους: όλα με σήμερα, λέει πάντα με θαυμασμό γιά τον εαυτόν της. Και κανένας από τους γίμους αὐτούς δέν έπηρε άσχημα. Εγώ δέν άπατώμα ποτέ.

Η κυρία Μίνα είχεν έλθει νά κατοικήσῃ σ' Αθήνας προ τεσσάρων πέντε έτών και νοίκιασε σ' α Πατήσια μία ώραία βίλλα με άπέραντο κήπο.

Είχε μόλις άπολυθῇ από το στρατό, όταν μίαν ήμέρα ή πατέρας μου μού λέει:

— Η κυρία Μίνα ένδιαφέρεται πολύ γιά σε. Ξέρει ότι εἰσαι ένα σοβαρό και φρόνιμο παιδί και θάθελε νά σε παντρεύῃ.

Είχα ήδη και άλλους άκούσει γιά τήν «τρέλλα» που παράδερνε την άξιοσέβαστη αυτή κυρία.

— Είνε πολύ άξιαγάπητη ή κυρία Μίνα, άπνητσια, αλλά θά κάνῃ καλά νά μ' άφίσῃ στην ήσυχία μου. Είμαι μόλις είκοσιέξη χρόνων και δέν υπάρχει καμμία βία... Και ύστερα ποῖος ξέρει τί ειδους «δειγμα» νά μού προορίξῃ.

Διότι ή κυρία Μίνα έκανε μόνη της τους μικρούς «συνδυασμούς» της:

Η Νίτσα π.χ. θά ήταν καλή γιά τον Πέτρο. Ο Γιάννης θά ήταν ή ιδεώδης συζύγιος γιά τή Κατίνα. Και έπρεπε ή δουλειά «νά πηγαίναν πάντα καλά», άδιάρρονον άν ή Κατίνα φαινόταν καταλήλποση γιά τον Πέτρο, και ή Νίτσα γιά τὸ Γιάννη. Το γεγονός όμως ήταν ότι αυτοί οι

συνδυασμοί πετύχαιναν πάντα με θαυμασμένη άκριβειαν και ότι τ' α ξενάγια ήσαν πάντα ευτυχήματα. — Μη παραισέρεσαι εκ των προτέρων μού άτήνησεν ή πατέρας μου. Η κυρία Μίνα σου προορίζει μία θαυμασία σύζυγο: τή βαπτιστική της.

Τή βαπτιστική της κυρίας Μίνας! Εγώ δέν την έγνορῃς καθόλου. Δέν ήξερα ότι έπρόκειτο νά έλθῃ από την έπαρχία γιά νά περάσῃ ένα μήνα κοντά στή νουνά της:

— Και ποτέ θά μπορούσῃ κανείς νά την σταννήσῃ; Ρώτησα με περιέργεια.

— Φθάνει σ' Αθήνας τή Πέμπτη και ή κυρία Μίνα σε περιμένει το άπόγευμα της Κυριακής... Λοιπόν μπόρῃ νά της πῷ ότι δέχσεαι; — Την πρόσκλησι, ναι! τή βαπτιστική...αὐτό είνε άλλο ζήτημα. Πρέπει πρώτα νά την ιδῷ.

Τό βράδυ του Σαββάτου έρωτοῦσα άκόμη τον εαυτό μου αν θά πήγα να στής κυρίας Μίνας, το δέ πρωί της Κυριακής μού κατέβηκε στο κεφάλι μία παράξενη ιδέα. Πήγα στον φίλον μου τον Νίκο, και, άφου του εξήγησα τ' α κατέκαστα:

— Θέλες νά μού κάμῃς τή χάρι νά με συνοδεύσῃς σ' αυτή τή βίτσι; τοῦ είπα. Και όχι μόνο αυτό, πρέπει νά αλλάξωμε και τους ούλους. Η κυρία Μίνα δέν μάς εἶδε παρὰ μόνο μία φορά πρὸ έτών. Έτσι, κι έτσι δέν θά μπορούσῃ νά μάς αναγνωρίσῃ. Γίνε λοιπόν σ' Ανδρέας και εἰς Νίκος. Έτσι θά μ' ορῶ νά την εξετάσω με περισσότερη άνεσι αὐτήν τή βαπτιστική.

Ο Νίκος ήταν καλό παιδί και δέχτηκε γιά νά με εὐχαριστήσῃ.

Μόλις πήκαμε στο σαλόνι άρχισε νά παίζῃ με μεγάλη σοβαρότητα το ρόλο του:

— Σας υποβάλλω τ' α σέβῃ μου, κυρία, εἰπε χαριετών. Ο φίλος μου ή Νίκος Γεωργίου φεύγει αύριο γιά ταξίδι και ήλθε νά σας χαριστήσῃ.

Εγώ προχωρούσα με σεβασμό.

Την ίδια άκριβῶς στιγμήν άνοιξε μία πόρτα και έμπηξαν δύο κορίτσια:

— Η βαπτιστική μου δεσποινίς Μάρθα και ή φίλη της δεσποινίς Ιωάννα.

Και μάς έσύστησεν άμοιβαίως.

Αμέσως άρχισα νά εξετάζω τή βαπτιστική. Ήταν μάλλον γρινήν, μάλλον κοντή και φορούσε ένα πράσινο φόρεμα. Τούταντίον ή Ιωάννα μού έκαμε περισσότερη έντύπωσι. Αυτή είχε μαλλιά ούλόξανα, δέρμα κατάλευκο και ήταν πολύ χαριτωμένη.

Εν τῷ μεταξύ ή κυρία Μίνα έκάλεσε κοντά της το φίλο μου και τή βαπτιστική της και άρχισε νά τον υποβάλλῃ σ' α χίλις δύο ερωτήσεις:

— Ο κύριος Ανδρέας είνε ένας πρώτης τά-

ξεως και έγγράμματος νέος, έξηγοῦσε στή βαπτιστική της. Ο κύριος Ανδρέας έχει μπροστά του ένα θαυμάσιο μέλλον...

Και ή καμμένη ή Νίκος, κατακόκκινος από τή συγκίνησι και τήν ταράχη του, άπαντούσε στερεοτύπως:

— Ω κυρία, εἰσθε πολύ ευγενής!

Και κάπου-κάπου μούριχνε κι' από ένα λαθραίο βλέμμα, σάν νά μούλεγε: «τί μούκαμες χριστιανέ μου!».

Βλέποντας ότι δέν ήσυχολούτο με μάς, έστράφηκα πρὸς την Ιωάννα και άνοιξαμε μαζί συζήτησι. Έντος ολίγου ήξερα όλα τ' α κατ' αυτήν: τί διακεκόσμεσε προτιμούσε, τί βιβλία της άρεσαν περισσότερον, ότι ήταν είκοσιδύο έτών, ότι άπαύσους το αλκολίκον και το τέννης και ότι ήσυχολεῖτο με τήν ύδατογραφία. Και όσο περισσότερο περνούσεν ή ώρα, τόσο περισσότερο ήμουν μαγεμένος μαζί της.

Ο καιρός ήταν θαυμάσιος. Έξω, ένας ήλιος ούρανος: ένα έλαφρό άερωμ έννοησος ορμηικά τους κλάδους των δένδρων τοῦ κήπου.

Εκνύταξα πρὸς το παρόνθον με τέτοιο βλέμμα επιθυμίας, ώστε ή βαπτιστική κατάλαβε τή σκέψι μου και εἰπε:

— Νουνά, δέν βγαίνουμε λιγάκι στο περιβάλλον;

Ο Νίκος, ευτυχῆς διότι εὐρισκε μία εύκαιρία

— Η αλήθινή βαπτιστική ήταν το ιδεώδες μου.

νά άπαλλαγῇ από τις έννοητικές ερωτήσεις, έπλεοδότησε κι' αυτός:

— Α, δέν ξέρετε τί ώραος που είνε ή κήπος μου, εἰπεν ή κυρία Μίνα. Μάρθα, θέλεις νά συνοδεύσῃς τους κυρίους;

Σε λίγο οι τέσσαρες μας ήμασταν κάτω από τ' α ώραία περνα. Αφρα τή βαπτιστική νά προχωρήσῃ με το φίλο μου και έμενα με τή χαριτωμένη συντροφία μου:

— Πού νά πῃγαν; εἰπε έσπασικά ή Ιωάννα.

Τι γρήγορα που περπατάμε!

— Ω, δειν ύπάρχει ανάγκη νά τους άκολουθήσωμε, άπήνησα ένθουσιασμένως από την άνέλιπστη εύκαιρία που μού παρουσιαζόταν. Δείχνοντας δέ ένα μικρό άγχος:

— Θά μπορούσαμε νά καθίσωμε, προσέθεσα. Μία άναρη ιδέα άρχισε νά με κατακλύει. Μετανοήσας γιά τή κομφύλι που έπαίσα. Σε τί δύσάρεστη θέσι έβρα τον εαυτό μου και το

φίλο μου! Έπρεπε νά άποκαλύψω την αλήθεια! Η κυρία Μίνα δέν θά έδεχότανε βέβαια το πράγμα με εύχαρίστησι, δεδομένου μάλιστα ότι ήμουν ήναγκασμένος νά πῶ στο σπίτι μου ότι ή βαπτιστική δέν μ' άρέσει καθόλου.

Η γειτόνισσά μου άντελήφθη τή στενοχώρια μου και με ρώτησε γιά το περίφροντι ύφος μου:

— Υποσχεθήτε μου ότι θά εἰσατε έξέμυθος, δεσποινίς, εἰπα με άπορασιτικότητα. Είνε άνάγκη νά σας κάμω μία μεγάλη έκμυστήρευσι.

Η Ιωάννα όχρίασε και με κύτταξε με μεγάλη έκπληξη.

— Τι συμβαίνει; ήρώτησε με άμηχανία.

— Ίσως νά ξέρετε ότι ή κυρία Μίνα προσέκαλεσε τον κύριο Ανδρέα γιά τὸν παρουσίαση στή βαπτιστική της. Σκέπτεται νά τους παντρεύῃ.

— Ναι, το ξέρω, άπήνησε με βία ή Ιωάννα.

— Ε, λοιπόν;

— Λοιπόν...ό κύριος Ανδρέας δέν είνε αυτή τή στιγμή με τή βαπτιστική της, διότι ή κύριος Ανδρέας... είμαι εγώ.

— Είσαστε σεις; εἰπε, και άνεπλήρως.

— Ναι, είμαι εγώ. Γιά νά μπορούσῃ νά εξετάσω καλύτερα την κόρη που μού έπρότειναν γιά γυναίκα, παρεκάλεσα το φίλο μου τον Νίκο νά αλλάξωμε τὸ όνομάτ' ας γι' αυτό το άπόγευμα. Και τώρα είμαι πολύ «περιπελεγμένος» γιαντί δέν ξέρω πῶς θά όμολογήσω αὐτό το παινίδι που έπαίσα, δεδομένου μάλιστα ότι...

Εσταμάτησε γιά νά πάρω άπάντησι και ύστερα, κυττάζοντας κατ'άματα την Ιωάννα με ύφος κάπως παραμένο:

— Δεδομένου μάλιστα ότι ή δεσποινίς Μάρθα—ώ, συγχωρήστε με γιά τήν ελιγκρίνεια μου αυτή—δέν φαίνεται νά εύχαριστῇ όλες μου τις επιθυμίες, θά ήμουν πολύ εύτυχῆς αν μπορούσα νά εύχαριστήσω την κυρία Μίνα, αλλά...

— Μη παίρνετε αυτό το στενόχωρο ύφος, εἰπε με χαριόγελο ή Ιωάννα, ή κυρία Μίνα δέν θέλει νά σας άναγκάσῃ νά πάρετε γυναίκα τή βαπτιστική της. Έξ άλλου δέ ή βαπτιστική της... είμαι εγώ!

Κεραυνός αν έπεφτε πάνω στή γωνία που συνομιλούσαμε δέν θά μού προέβουσε μεγαλύτερη έντύπωσι. Έστρεψα με ένα άπότομο κίνημα το κεφάλι μου πρὸς αὐτήν, ώχρος, άποβλακωμένος.

— Σεις, σεις; ψιθύρισα άνοιγόντας άσθάνοιχα τ' α μάτια του. Τι θέλει νά πῇ αὐτό;

— Ότι έκαμα και εἰς τήν ίδια σκέψη που κάποτε και σεις. Γιά νά μπορούσῃ νά εξετάσω καλύτερα τον μνηστήρα που μού προορίζαν παρεκάλεσα τή φίλη μου νά πάρῃ τή θέσι μου. Και ή νουνά εἶναι εν γνώσει της συνομιλίας αυτής και περιμένει με άνυπομονήσῃ το άποτέλεσμα της συνομιλήσεως.

— Ω! Αλλά τότε μπόρῃ νά είμαι ήσυχος, εἰπα με χορά.

Και ύστερα, χαμηλώνοντας τή φωνή μου και παίρνοντας με θάρρος το παγομένο γέλι της νετο-Ιωάννας:

— Διότι ή «αλήθινή βαπτιστική» είνε το ιδεώδες μου...

Επιταχύνουμε τὸ βήμα μας γιά νά φθάσωμε πρώτοι στο σπίτι.

Η νουνά έσκαψε στο γέλιο μόλις ήκουσε την διπλή άποκαλύψιν.

— Είπα δίκιο, ανεφώνησε καταγοητευμένη. Το ήξερα εἰς πως έσαστε κακοί μενοι ή ένας γιά τον άλλο.

— Αλλά τότε μπόρῃ νά είμαι ήσυχος, εἰπα με χορά.

Και ύστερα, χαμηλώνοντας τή φωνή μου και παίρνοντας με θάρρος το παγομένο γέλι της νετο-Ιωάννας:

— Διότι ή «αλήθινή βαπτιστική» είνε το ιδεώδες μου...

Επιταχύνουμε τὸ βήμα μας γιά νά φθάσωμε πρώτοι στο σπίτι.

Η νουνά έσκαψε στο γέλιο μόλις ήκουσε την διπλή άποκαλύψιν.

— Είπα δίκιο, ανεφώνησε καταγοητευμένη. Το ήξερα εἰς πως έσαστε κακοί μενοι ή ένας γιά τον άλλο.

— Αλλά τότε μπόρῃ νά είμαι ήσυχος, εἰπα με χορά.

Και ύστερα, χαμηλώνοντας τή φωνή μου και παίρνοντας με θάρρος το παγομένο γέλι της νετο-Ιωάννας:

— Διότι ή «αλήθινή βαπτιστική» είνε το ιδεώδες μου...

Επιταχύνουμε τὸ βήμα μας γιά νά φθάσωμε πρώτοι στο σπίτι.

Η νουνά έσκαψε στο γέλιο μόλις ήκουσε την διπλή άποκαλύψιν.

— Είπα δίκιο, ανεφώνησε καταγοητευμένη. Το ήξερα εἰς πως έσαστε κακοί μενοι ή ένας γιά τον άλλο.

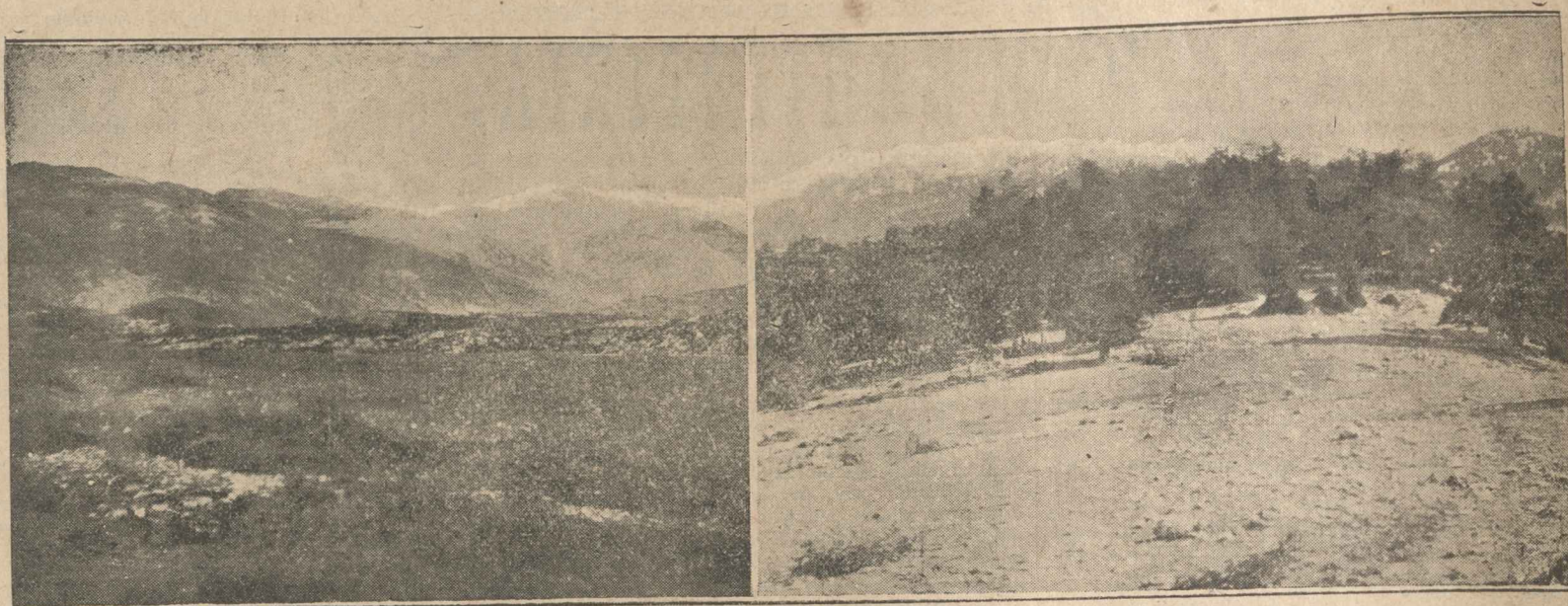
— Αλλά τότε μπόρῃ νά είμαι ήσυχος, εἰπα με χορά.

Και ύστερα, χαμηλώνοντας τή φωνή μου και παίρνοντας με θάρρος το παγομένο γέλι της νετο-Ιωάννας:

— Διότι ή «αλήθινή βαπτιστική» είνε το ιδεώδες μου...

Επιταχύνουμε τὸ βήμα μας γιά νά φθάσωμε πρώτοι στο σπίτι.

Η νουνά έσκαψε στο γέλιο μόλις ήκουσε την διπλή άποκαλύψιν.

** Απουσία τῆς χιονισμένης Παλαιοβούνας.*

* Ἀνδρες εἰς τὸν Δυτικὸν Ἑλικῶνα.—Ἡ Λάκκα Μπαμλουκι.—Τὸ ἱερὸν φρέαρ τοῦ ἐκκλησιδίου τῆς Ἀναλήψεως.—Τὸ ἐξαισιν ὁροπέδιον τοῦ «Στάρου».—Ἡ ὑψηλότερα κορυφὴ τοῦ Ἑλικῶνος, Σχέλιο.—Εἰς τοὺς τόπους τῆς ἀρχαίας λατρείας τῶν Μουσῶν.—Χιονισμένα ὄρηκα τοπία.

τον ἀποστολικὸν κοινὸς ἐπὶ κατὰ τὸ ἀναρχικὸν πυλὸς δὲ εἶναι τὰ ἔθνη κατὰ τὴν πύρινην ποταμὴν. Ὁ κριὸς τρεῖς εἶναι αἱ κοινὴν τῆς Παλαιοθήνης, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ θρησκότης φθάει τὰ 1749 μετὰ, κειμένη ἀνατολικῶς πρὸς τὸ μέρος τοῦ χοροῦ Κούκουρα. Αὕτη ἔχει τὸ ἴδιον ὄνομα μὴ τὴν θρησκότησιν κοινὴν τοῦ Ὀλύμπου. Λέγεται ὁ Σκόλιος. Ὑποὶς ἐκ τοῦ σκολίου. Ἐνταῦθα ἔχοντες οὕτω τὴν διατήρησιν παναρχίας ὁμοιασίας, μαρτυροῦντες ἀρκέτι πρὸ τοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ γεγονότος τῆς μεταφύσεως τῆς λατρείας τῶν Μουσῶν, τὸν πειρώον ἀρχαῖος, τὸν ἐκχωράον κατόπισιν, ἐκ τοῦ Ὀλύμπου εἰς τὸν Ἐλικόν. Ἀλλὰ καὶ ἡ ὁμοιότης Πέτρας βοῶντος τοῦ Ἐλικίου, ὁπότε ὡς ἀναρχικὸν μὴ τὰ Σεντία τῆς Πέτρας, τοῦ Ὀλύμπου, μεταξὺ τούτων καὶ τὸν Πιερίων Μουσῶν. Ὡς ποιεῖται δὲ εἰσάγοντες τὴν λατρείαν τῶν ὁμοίων εἰς τὴν Πιερίαν θεωρεῖται καὶ ὁ παλαιὸν Πιερίος. Ἡ ἀρχαία φιλομένη ἐλληνική φωνὴ τῆς Φορέας νοτιότερον κατοχομένη μετατρέπεται ἐξ Ὀλύμπου εἰς τὸν Ἐλικόν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡϊόδοτος ἀναφέρει εἰς τὴν «Θεογονίαν» τὸν, ὅτι αἱ Μοῦσαι ἐξεργήσαντες εἰς τὴν Πιερίαν, τὴν ἀρχαίαν χώραν τῆς Μακεδονίας, εἰς τὰς ἀνατολικὰς καὶ βορείους πτωχείας τοῦ Ὀλύμπου, ἦτο ἡτο ἴδιος τῆς λατρείας τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ Ἡϊόδοτος, παρὰ δὲ τὸν Ὀλύμπου.

Τὸ ἐκκλησίδιον τῆς Ἀναλήψεως καὶ τὸ ἱερόν φορέο.

ΜΙΑ ΔΙΔΑΧΗ

Ἡ μητέρα τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ Σπύρου Μαρτσόκου, διδασκάλου, ἀφίκεται εἰς τὸν ἐθνικὸν βιβλίου τῆς ἑξῆς συμβολῆς, ἐξ μόνης διδασχῆς:

— Παῖδι μου, γὰ προσέχεις στὴν μελέτη, γὰ μιλεῖς

"Ηταν... η γυναίκα του !

Σιγά-σιγά το περιοδικόν μας, θὰ καταστή ἡ πινα-
κοθήκη ὅλων τῶν Ἑλλήνων διανοομένων, ὅπως τὸ
λεξικόν μας, βλέπετε ὅτι εἶνε τῶν σοφῶν, τῶν ἐπι-
στημόνων, τῶν λογίων καὶ κάθε ἐξεχόντος Ἑλλήνος

"Ηταν... η γυναίκα του !

— Παιδί μου, νὰ προσέχῃς ὅταν μιλεῖς, νὰ μιλῇς

Ἡ μητέρα τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ Σπύρου Μα-
τσούκα, ἀποθνήσκουσα, ἀφῆκεν εἰς τὸν ἐθνικὸν βάρ-
δον τὴν ἐξῆς συμβουλήν, ὡς μόνην διαθήκην :

— Παιωνίαν καὶ ἑλκυστικὰν ἀποκαταστήσας, καὶ ἐπὶ τῇ

ΜΠΛΟΥΖΕΣ & ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΝΙΝΕΤΑΣ

Η ιδιοτροπία των γυναικών δεν έχει όρια. Πράγματι, να το δηλώσουμε μόνες μας, αγαπητές μου άπαρμόστιες. Μετά την κλασική απλή γραμμή της τουαλέτας, πάλι αναφέρεται στη μέση το μπλορέ.

Το Μπλορέ.

Αν είναι ιδιαίτερο, ξεχωριστό μπλορέ, αυτό που φέρουν δύο τρεις από τις κομψότερες Παρισιανές κοπέλες και που άρχισαν να λαοφάνουν οι μεγάλοι μαίτη της Μόδας, αλλά ένα είδος σχεδίου μπλορέ επάνω στο φόρεμα, μία ξεχωριστή γραμμή διαγραφόμενη από άλλο χρώμα—ιδιαιτέρως από μαύρο βελούδο—σε σχήμα μπλορέ με ήπιας αίσθησης, δίνουν την εντύπωση πως τελειώνουν εκεί, ενώ μέσα από το βελούδινο αυτό μαντίκι ξεγύθεται το άλλο από γάλα λευκό στο χρώμα του δωροετού φορέματος (μαλούζας).

Μπλουζές.

Το αναζητάμε άραγε όλοις όροις τις μπλουζές στην ήμερησία διάταξη. Είν. η κομψή φρόνια και απείρητη άμφιση που δίνει πάντα σε μία γυναίκα νύχτα, ομορφιά και χάρι, φτάνει να αναμιχθεί με το χρώμα της. Σας στείλω τρία θαυμάσια μοντέλα. Είν. η τελευταία λέξη στο είδος αυτό. Στο επάνω μέρος μία λευκή μπλουζά από κορπ-ντέ Σιν. Είν. χωρίς μανίκια και απολήγει στο εμπρόσθιο μέρος με στρογγυλά κομμάτια. Στα δεξιά από το ίδιο κρέπ χρώμα μπλουζ-ντέ-ντέ αλλά γραμμωμένη με όμοια κεντήματα γαλάνου του χειρός, στο κολάρο, μανίκια και στις ταλίες. Άριστο είναι ένα φορεματάκι σπότη από συντη καρετί άνοιχτο, ή με τις με πολλά κομμάτια επίσης στο ίδιο χρώμα.

Άσπρορρουχα.

Τίποτε δεν ενδιαφέρει περισσότερο μία καλαίσθητη κυρία από την καλή λευκότητα, τα κομψοτεχνήματα του άσπρορρουχισμού. Προσέχετε τα τρία σχέδια που σας παρουσιάζω σήμερα. Είν. πουκάμια χείριστες και λεπτές ερμούσες. Έκείνη η ρούπη ντε σάμπο δεξιά, από κινέζικο κρέπ γλαυό, με μεγάλα ροζ τριαντάφυλλα, γραμμωμένη με ροζ γύρο από ίδιο μεταξινό.

Το μεσαίο—μία κομψοτεχνή από ζωηρό φαρμακονιά κρέπ με νταντέλλες, χρώμα κρούτας. Γίνεται επίσης και από μαύρο ζωρ-ντέ με χλωμές νταντέλλες. Οι καλτσόδες της είν. από πέταλλα μεταξινό ορόν. Ώραίο και το έποικιασμένο άριστο από κρέπ με νταντέλλες χρώμα ελεφαντόδοντος.

Αρώματα.

Η μόδα άπαιτεί κυρίες μου να έχετε ως άρωμα ιδιαίτερο, το κόκκινο τριαντάφυλλο. Τα ερμούσες των άρωμάτων κατασκευάζουν διάφορα κομψά φιαλίδια με ένα κόκκινο ορόν ως ερμούσες κόκκινο ερμούσες. Μικρά ακακίδια με σκόνη άρωματισμένη για τα άσπρορρουχα και τις ταλίες, θυμιατήρια κομψά για να καίνε λιθωμένο ορόν και όμοιες άρωματισμένες με κόκκινο φως που άναβουν με έλαο άρωματισμένο με ορόν. Η μόδα σάν νε-ώτερος. Ηλιογάβλος θανατώνει τα θυμάτα της (τα πορτοφόλια των κυριών δηλαδή) με το άρωμα των τριανταφυλλών.

Βραχιόλια.

Περνιά και η μόδα των βραχιολιών των οκλάβων, όπως όνομασαν τις βαριές χρυσές αλυσίδες—για να δείξουν τις οκλάβες του σφυρού φαίνεται.

Ένα Κινέζικο κατάστημα των Παρισίων ξετρίλλανε τις ιδιότροπες Παριζιάνες μ' ένα νέο είδος βραχιολιών από πορσελάνη χρώμα βρονό διακοσμημένα όμως με πολύχρωμα πετράδια. Δεν είν. στερεά πολύ ίσως, μιά θα κρατήσουν όσο και ή...βραχιόλια τους.

Τεχνητά λουλούδια.

Είν. τα φωτεινά λουλούδια που παίρνουν και δίνουν στους όμοιους, στη ζώνη και στα γυναικεία των κομψών μας γυναικών. Την ήμερα τα βλέπεις φρουκωτάτα, όταν όμως βροδνάει ο απληροβόλυν και φέρουν μ' ένα περ-όγο και γυναικείο τόπο.

Είν. μιά μαγεία και μιά ομορφιά.

Παρίσι, Μάρτης Νινέτα

ΒΑΡΚΑΡΟΛΛΑ

*Εγώ μόλα. Κόμα, σούρουπο γλυκό, το κομμά στο χέρι. Λάμνεται κ' η βάρκα πάει σά μαγικό κ' άσπρο περιστερί.

Στο γαλλό φαντάζουν τώρα πού θολά τ' άμυρνα τά φωνία. Γλάρε, το σκοπό μας φέρ' τον άπαλά στ' άλλα τά καίκια.

Πρός τη δύση ή φλόγα σβήνει τουράνου κ' ή βροδιά προβαίνει. Λίγο κ' άπ' τη ράχη πίσω του βουνού τού φεγγάρι βγαίνει.

Στη συρμή της πρύμης ναυουρίζε άριά τ' άφρισμένο κύμα. Πάρτε, πνοούλες, πάλι στη στεριά να μās πάτε πρίμα.

Στέλιος Σπεράντσας

ΑΡΩΜΑΤΑ & ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΚΑΚΙΩΜΕΝΟΙ

Καθισμένοι πλατ-πλατ στο μπαγκάκι του Έθνικού Κήπου απολάμβαναν τη λακκάδα.

Έκείνος είκοσι χρονών παιδί, εκείνη δεκαπτά χρονών κοπέλλα.

Άμιλητοι, κακωμένοι για ένα τίποτε, μιάν άργητα εκείνης στο ραντεβού που ή αξιοπρέπεια της δίν της επέτρεπε να τού δώση την άπαιτουμένη έ-έγγηση.

Ένα φύσημα συνεχές εκείνος, χτύπημα με το τακουνάκι της στην άμμο εκείνη, και μιλή!

Ο ήλιος έβριχνε έλο το χρυσό του έπανά στα έμορφα κεφάλια τους, μιά μυγαλιά τούδε πετροβολούσε κάπου-κάπου με κανένα λουλούδι της, ένα πουλάκι κρυμμένο σε μιά λεία τούδε τραγουδούσε ένα χαριτωμένο σόλο και τά χρυσόφαρα της λιμνού-λλας έκλαναν κοθράς μέσα στα νερά, μπροστά τους.

Τσιμουδιά!

Ο μικρός Έρωτας κρυμμένος μέσα στο θοπολοίο έκλεισε το βιβλίο και δεν τούδ έλεγε λέξη. Ήταν γινωσκόμενος.

Σερνικά δυό ξανθά άγγελούδια περσάσαν με την νταντά τους—μιά ροζοκόκκινη κοπέλλα—και συναντήθηκαν με την μητέρα τους εκεί μπροστά.

Η μαμά! έφώναξαν και τά δυό σε δυσδιά φωνών από κρύσταλλο.

Η μαμά είπε σδαρά στην νταντά: —Μά πού τά είχες τά παιδιά Κούλα; σε ζήτηώ τούση ώρα.

Είπατε με τον κύριο Σολωμό, μαμά. —Α! είπατε εκεί στην προτομή του ποιητή... —Και νά δής μαμά, κέτι φράξες μεγάλες φούντες πού είχε στα ταρουνία του...

Η Κούλα κατακοκκίνισε, ή κυρία μάζωξε τά φρόδια και τού ζευγάρι των κακωμένων ξεσπασε στα γέλια.

Ο θυμός πέρασε και σε λίγο άρχισαν τά... παρ-πονα...

Η άδωστή των μικρών άφωπλίες τού πείσμα των μεγάλων.

Σύλβιος

ΑΝΑΦΥΚΤΙΚΑ

Η μικρή Μαρίκα, μόλις ένεγράφη εις την δ' τά-ξην του Λυκείου και ή διδασκάλα αφοτ την ή-ρώτησε πως την λέγουν, πόσον έτων είν, σε ποίο σχολείο πήγαινε πριν κέτ., προσέδει:

—Εγεί αδελφία, αδελφίς; —Μάλιστα, απαντεί ή Μαρίκα.

Είπα ή μεγαλύτερα εις την οικογένειαν; —Όχι κυρία. Ο μπαμπάς και ή μαμά είνε με-γαλύτεροι!

ΕΙΣΤΗΡΕΙΣ ΣΤΑΜΑΤΑ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΕΚΠΕΣΟΝ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ

Τόν θυμάσθε τόν μεγαλοπρεπή; τόν τύραννον των Αθηναϊκών δρόμων; τόν από ρυτίρας μεγαλείον, τόν ανατρέπον, τόν κόβον, τόν λασπόνον τούς πάντας και τά πάντα; τόν «βάρδα μ'πρός Κύριο» τόν στριμμένο άγκίστρι τών χελώνων, τήν άνεμίζομένην κόμην; τόν στραβολαίμην, με την κεφαλήν κλίνουσαν άριστερά τόν σουσιέτην λέγω.

Άνεμος ήν και στρόβιλος και τυφών. Σε δυό ώρες τά φάρια ήσαν έδώ από τόν Μα-ραθώνα; σε δέκα λεπτά τά κολοκυθάκια και ή άγκινάρες τού Λεδή και τών Σεπολιών βρίσκοντο στην άγορά; και σε πέντε άκριβώς ή μαρίδα τού Φαλήρου.

Και έμως αυτό τού πρότυπον τού όποιον μάς έδιδε μίαν ιδέαν τού Άχιλλέως άρματοδρο-μόντος δεν εδύρεθ ήνας γλύπτης να τού απο-θανάτιση.

Ποιός είδε τού Θεού και δεν φοβήθηκε!

Τόν είδα λοιπόν έγώ προχθές και τόν... λυπήθηκα! όπως λυπάται κανείς κάθε πα-ρελθόν μεγαλείον όταν τού βλέπει έξεχουσί-ζο-μενον! και κάθε δύναμιν ή όποια κατέστη ά-δολαφής και περίγελως τού κόσμου, ή όποιας πριν την έρεμε και την έσέθετο.

Ανέβηκεν έθεν επί της φρεσκοβαμμένης κατακόκκινης σούστας, με τά πράσινα κα-κελάκια και τά κίτρινα τιμόνια, με τά πετασιά και τά λουριά γυαλισμένα και τά κουμπά-κια μπρούτζινα λαμποκοπούσαν στον ήλιον.

Και τόν ντορζ ζεμένον μπροστά ζυστριμέ-νον, με τά κατάμαυρα βαμμένα νύχια, την φριζαρισμένη χαιτή και την μεταξωτήν ουρά.

Ανέθηκε και συλωθήκε στα δυό άνοιχτά του πόδια και σήκωσε ψηλά και τού μακρύ χαμουσίκι με την πράσινην φούντα τού όποιον έστρυφορύρισε στον άέρα και τού έκαμε ν' αναστενάζη εις μίαν σκαστήν τράκαν:

—Βάρδα μ'πρός... να μή σάς κόψω!

Μάλιστα: ποιόν να κόψης μορέ παιδί μου!

Π ή Πόπη; τούπωσε πλάγια και τού χεί-δεψε την άριστερή ρόδα; ή «Κούλα» τούδωσε μιά από πίσω και έπράνταξε σούσαν και Ντορζ; ή «Ελπινίκη» πέρασε ζυστά και έ-τριψε έλλήνον την μούρην τού Ντορζ, ή όποιας έγύρισε πίσω με βλέμμα ίκετευτικό προς τόν αφέντην σάν να έλεγε:

—Δεν πάμε να φύγουμε από 'δώ, πριν μάς εύρη τού κακός!

Αλλά «τό μεγαλείον» δεν άκουσε: θάρδα μ'πρός λείω! να μή σάς κόψω!

Αλλά ή «Πόπη» άσθμαίνουσα και ξεφυσάσα άφησε να πέση άρκετό λάδι επάνω στην άσφαλτό, τού όποιον ή Ντορζ δεν έ-πρόσεξε; και ένώ υπό τις τρακατρούκες τού κυρίου Μιστόκλη και την άγριοφώνάρα του προσεπάθει να καρακολάρη κατά την πα-λαιάν συνήθειαν και τās άπαιτήσεις τού πα-ρελθόντος μεγαλείου, γλυστέρη, γονατίζει, και τσιμπάει.

Εκάθησα άρκετήν ώραν; και έδλεπα την πτώσιν τού μεγαλείου. Έπεσσερατέθησαν ή Θεός, ή Παναγία, ή Σταυροί και τά καντη-λέρια; άλλ' ή πόλισμιν παρετήρησεν ευγε-νός εις τόν Μιστόκλην να μή λιμνάζη επί ματαίω τού όνομα τού Κυρίου άπειλήσας ση-μειωματάριον και πταίσμα. Τό καμουσίκι έσπράφη από την άνάποδην κατά της κεφα-λής τού Ντορζ; άλλά και τού κίνημα τούτο έμποδίσθη έγκρίως υπό δευτέρου πόλισμιν.

Οι δύο πόλισμιν έδοθήσαν και ή Ντορζ άνηρέθη.

Ο Μιστόκλης τόν παρέλαβε ποδαρηδόν κορονιασμένον και με τ' αυτιά κατεδασμένα

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΓΩΤΟ ΤΟΥ ΚΥΡ ΔΗΜΑΡΧΟΥ

«Σεινάμενος, κουνάμενος» ήρθεν ή κύρ Δήμαρχος εις την Αθήνα.—Καλοκαίρι, ζέ-στη και κακό.—Τόν κάλεσε ή κύρ Βουλευ-τής, να τόν συστήση εις τόν ύπουργό του, ως «σύλον και ύποστηρικτήν τού κόμματος». Τραχόσιους ψήφους τούς είχε «μονοκοκί».

—Όύτε ένας δεν τού έφευγε...

Ήταν ή παλιή εκείνη εποχή, πού την υ-βρίζαμ' έλοι και πού έφεπτε μιά Κυδέρνησις,

για έναν υπεράρι-θμο κλητήρα της Βούλης...

Τότε κάθε άν-θρωπος, είχε την άτομικότητά του, ή κάθε ένας ήταν σεβαστός, και ή κύρ Δήμαρχος τού Δήμου Οινέωνος ήταν Δήμαρχος σωστός, όσο μι-κρό κι άν ήταν τού χωριό του.

Ο κύρ βουλευ-τής τόν δέχτηκε, ή ύπουργός τόν έδα-

λε και κάθησε κοντά του. Τόν «έσερ-γάνισε» ή γυός τού βουλευτού, για να θου-μάση την Αθήνα, τόν άνέβασε εις την Α-κρόπολι, όπου δεν ήμύρεσε να καταλάβη γιατί εκείνοι οι παλιοί, έφταναν τόσο μεγά-λα πέτρινα... παλούκια!

—«Στρογγύ» τού είχατε έδώ;

—Όχι: νόν της Αθήνας Παρθένου.

—Α! τά κορίτσια τότε τά μανδρώνανε!

Τόν πήγε και στο καφενεό.

Είσε στού Ζαχαράτου κόσμο να κάθεται άκίνητος.

—Τι είνε έδώ πέρα! άνθρωποσταλή;

—«Στρογγύ» τού είχατε έδώ;

—Όχι: νόν της Αθήνας Παρθένου.

—Α! τά κορίτσια τότε τά μανδρώνανε!

Τόν πήγε και στο καφενεό.

Είσε στού Ζαχαράτου κόσμο να κάθεται άκίνητος.

—Τι είνε έδώ πέρα! άνθρωποσταλή;

—«Στρογγύ» τού είχατε έδώ;

—Όχι: νόν της Αθήνας Παρθένου.

—Α! τά κορίτσια τότε τά μανδρώνανε!

Τόν πήγε και στο καφενεό.

Είσε στού Ζαχαράτου κόσμο να κάθεται άκίνητος.

—Τι είνε έδώ πέρα! άνθρωποσταλή;

—«Στρογγύ» τού είχατε έδώ;

—Όχι: νόν της Αθήνας Παρθένου.

—Α! τά κορίτσια τότε τά μανδρώνανε!

—Ο, τι θέλω;

—Ο, τι θέλετε... Από έλα έχουν.

Αυτός ήθελε...Θά ήθελε πολλά. Θά ήθελε τόσα πού τού λείπανε, και τόσα πού έδλεπεν έμπρός του!... Εκείνη π. χ. ή χονδρή, πού κάθεται «καρά» του και τόν κυττάει τόση

ώρα, μέσ στα μά-τια του, σάν να τού έρρι-χνε την λύσσα!...

Κ' εκείνη πού είνε κάτω μέ τά κόκκι-να πού τά μάγουλά

της είνε σάν να τάρτιψες με κόκκινο πιπέρι!.

Πολλά ήθελ' ή κύρ Δήμαρχος...άλλά τά δίνουν έλα:

—Και ή κύριος; τόν δέκοφεν έξαφνα τή γκαρσόνι.

—Ένα παγωτό.

—Και σε;

Ο Δήμαρχος δεν ήξε, ε τί να πη. Δεξιά, άριστερά του, έλοι ζητούσαν «παγωτό».

—Πάρτε ένα παγωτό, τού είπε ή γυός τού βουλευτού.

—Ένα παγωτό, είπε κι αυτός, μή ξερό-τας τί άλλο να διατάξη.

Τού τού έφεραν με ένα κουταλάκι. Πρώτη φορά έδλεπεν και άκουγεν ή άνθρωπος τέ-τοιο πράγμα!...

—Ώραίο είναι, είπεν ή γυός τού βου-λευτού.

Εκοψε και ή Δήμαρχος μιά κουταλιά με-γάλη και την έχωσε στο στόμα του, με έμει-νε με άνοιχτό τού στόμα! Παρ' έλλίγο να πέ-σουνε τά δόντια του!

—Ανάθεμά σ' Αθήνα!

Εκείνη τή στιγμή περνούσε τού γκαρσόνι.

Ο Δήμαρχος τού φώναξε:

—Πιρί!... Πιρί!... έλα έδώ σ' πιρί!

Διατάξε.

Και ή Δήμαρχος τείνοντας τού πιατάκι με τού παγωτό:

—Πάρ το, σε παρακαλώ, να τού ζεστά-νής λίγην!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

—«Οχι: Κέντρον».

Καθήσανε σ' ένα τραπέζι.

—Τι θα πάρετε κύρ Δήμαρχε;

—Τι να πάρη!

Μήπως έδλεπε τίποτε έμπρός!

—Ζητήσατε ό,τι θέλετε, και θα σάς φέ-ρουν.

και τόν τραβούσε, θέαμα και μπαγνίσ του κόσμου; ένώ ή «Πόπη», ή «Ελπινίκη» και ή «Ζαφειρίτσα» έφεραν βόλτες άσφαινού-σαι και καταβρέγουσαι με λάδι και μπενζί-ναν την μούρην τού Μιστόκλη και τού Ντορζ.

Από την γωνίαν των λούτρων τότε, ή μι-κρότερος άπετόλμησε προς τού έκπεσαν με-γαλείον, την έξη άποστρεφην ως τελειωτί-κόν κτύπημα:

—Τράβα ρε γλήγορα να μή σε κόψουν!

—Τράβα ρε γλήγορα να μή σε κόψουν!

—Τράβα ρε γλήγορα να μή σε κόψουν!

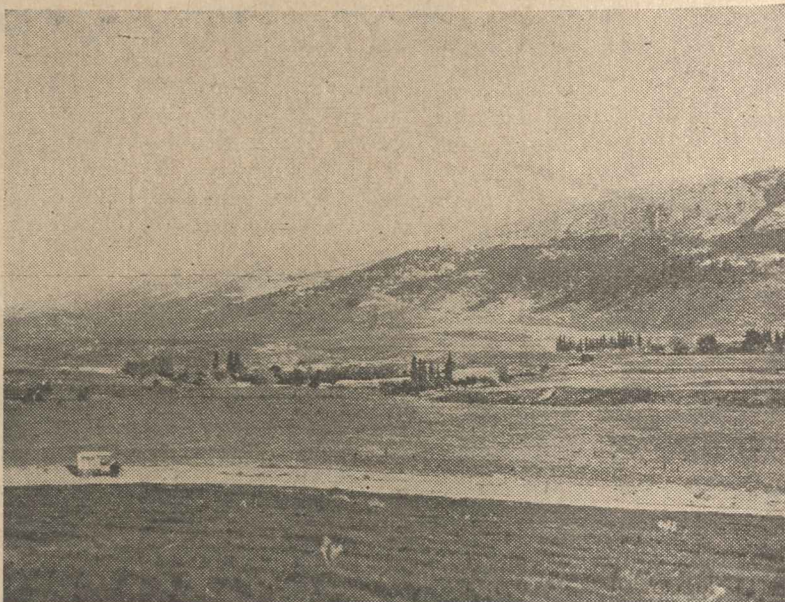
ΠΩΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΤΑΙ Η ΑΡΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝΟΙΚΙΟΣΤΑΣΙΟΥ

Η ΕΝΙΣΧΥΣΙΣ ΠΡΟΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΙΝ ΙΔΙΟΚΤΗΤΟΥ ΣΤΕΓΗΣ

Ο ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟΣ ΗΛΙΟΥΠΟΛΕΩΣ

Δέν επιτυγχάνει πάντοτε κανείς εις την έκλογον ενός ονόματος, όσον επέτυχαν οί ιδρυταί του Συνοικισμού της «Ηλιουπόλεως». Ένα όνομα που από την ιστορικήν του σημασίαν μάς θυμίζει την άνετον και πολυτελή πόλιν της Αιγύπτου, και από τον ίδιον σχηματισμόν του πόλιν που την λούζει ο ήλιος από την στιγμήν που ανατέλλει ως την ώρα του βασιλεύματός του.

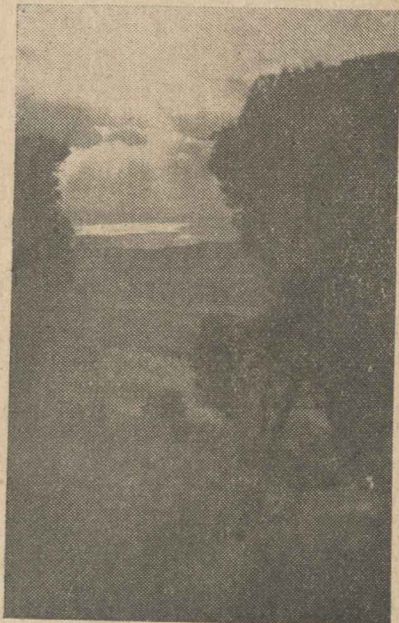
Αυτή ή διαρκής ήλιακάδα είνε το πρώτον στοιχείον που θα κάνει τον συνοικισμόν της Ηλιουπόλεως την υγιεινότεραν έξοχικήν διαμονήν των Αθηναίων. Τώρα στην ήλιακάδα προστίθενται ο καθαρός αέρας, ή Αιολική αύρα που χαϊδεύει όλην την ήμέρα το έκλεκτόν αυτό τοπίον, τά δάση του Ύμητου που

Γενική άποψις της περιοχής

το περιτριγυρίζουν, ο άνοικτός όρίζων με την γοητευτικήν θέαν του κόλπου της Καστέλλας, των φαληρικών άκτών και της όλοπράσινης πεδιάδος του Μοσχάτου.

Στήν διαλεχτήν αυτήν θέσιν θα έγερθή ή «Πόλις του Ηλίου». Οί συνδρομηταί της «Μεγάλης Έλληνικής Έγκυκλοπαίδειας» και όσοι θα έγγραφούν μέχρι του τέλους Μαρτίου έχουν το προνόμιον να αποκτήσουν άνευ προκαταβολής έν οικόπεδον εις τον συνοικισμόν τουτον προς δραχμάς 30 κατά τετραγωνικόν πήχυν, δηλαδή με έκπτώσιν 25 ο/ο από την σημερινήν τιμήν των, και να πληρώσουν αυτό εις 30 ίσας μηνιαίας δόσεις.

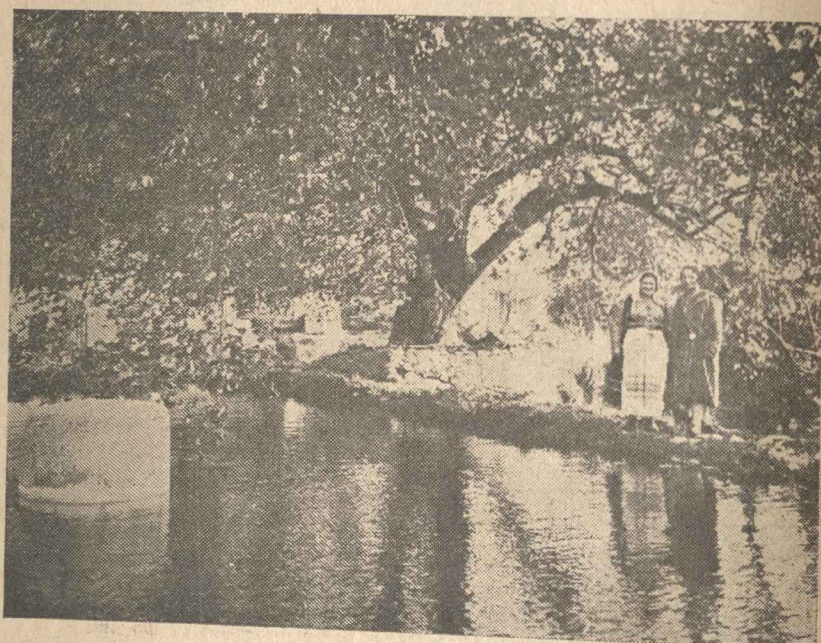

Ήλιοβασίλευμα από την Ηλιούπολιν

Ο ήλιος δύνων χρυσώνει τον άνοικτόν όρίζοντα της «Ηλιουπόλεως» και παίζει ανάμεσα στα φυλλάματα των δένδρων.

Αφθονο νερό, ο αιώνιος πόθος των Αθηναίων, ανασύρεται με νεώτατα υδραυλικά μηχανήματα και διανέμεται διά τελείου υδρευτικού συστήματος εις όλας τας κατοικίας.

Η έκ δεξιών είκων παριστά την δεξαμενήν που σχηματίζεται από τά πλημμυρίζοντα νερά των δύο μεγάλων φρεάτων, έκ των οποίων το έν είνε το ιστορικόν πηγάδι του Καρρά.

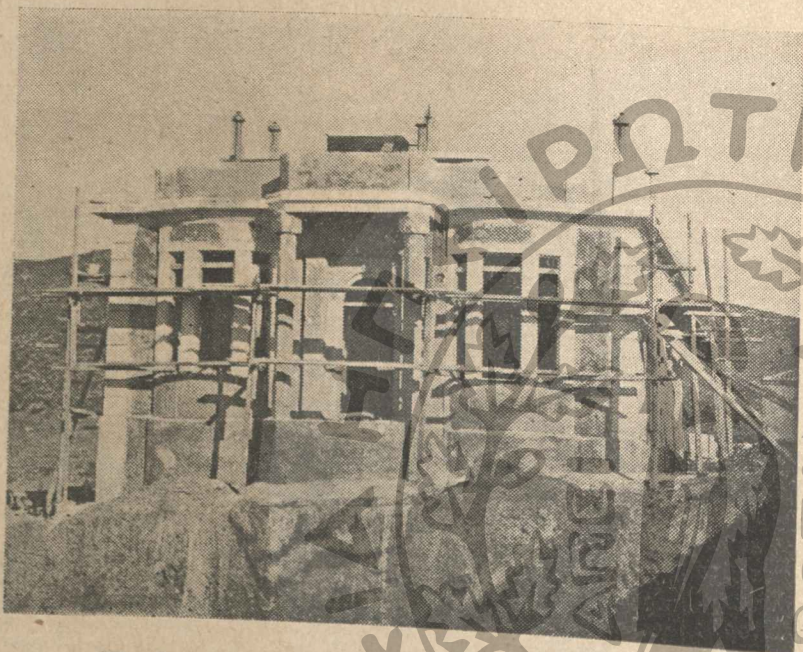

Νερό άφθονο

Όραιότατες βίλλες κτίζονται ήδη υπό της Έταιρίας διά λογαριασμόν των πελατών της, άραιοι, εύάεροι, εύήλιοι, ίκαναί να παράσχουν όλα τά μοντέρνα κομφορ εις τούς εύτυχείς κατοίκους των.

Οί κτίζοντες έχουν κάθε δυνατόν εύκολίαν: Ατέλειαν του υλικού, πέτρας, νερό και άσβεστον εκεί πλησίον. Η Έταιρία έναλαμβάνει να κτίση διά λογαριασμόν των χορηγούσα μεγάλας εύκολίας εις την πληρωμήν.

Με τον τρόπον αυτόν ή Έταιρία διευκολύνει κάθε βιοπαλαιστήν διαθέτοντα 40—50 χιλιάδας δραχμάς να αποκτήσιν

Ένα από τά πρώτα σπήτια που κτίζονται στην Ηλιούπολιν

διαν, καθ' όλα άνετον κατοικίαν, πληρώνων κατόπιν μηνιαίως προς έξόφλησιν ποσόν μικρότερον των τρεχόντων ένοικίων.

Με την άρσιν του ένοικιοστασίου και ή ζήτησις των κατοικιών θα αύξηθῇ, όλοι δέ θα σπεύσουν να εξασφαλίσουν την στέγην των εις το προνομιούχον τουτο προάστειον. Αλλά φρονιμώτεροι θα είνε όσοι φροντίσουν να μαγειρεύσουν πριν πεινάσουν, να εξασφαλίσουν δηλαδή από τώρα το οικόπεδό των και να αρχίσουν κτίζοντας την κατοικίαν των.